

Velmi pozorně sledoval její politický i společenský vývoj a setkával se se starými i novými přáteli. V polistopadové době byla jeho činnost několikrát oceněna – stal se např. nositelem nejvyššího skautského vyznamenání, Řádu Stříbrného vlka, který může být udělen jen dvanácti žijícím skautům. V roce 2009 mu ministr obrany předal jedno z nejvyšších rezortních vyznamenání Zlatá lípa. Byl čestným občanem Pardubic a také jihofrancouzského Agde, kde

se v letech 1939–1940 formovaly jednotky čs. zahraniční armády.

V roce 1992 ovdověl. O šest let později se znovu oženil – jeho druhou ženou se stala Jana Bayerová, vdova po Jiřím Bayerovi, významném skautském historikovi a bývalém řediteli Středočeského muzea v Roztokách, s nímž jej pojilo dlouholeté přátelství. Paní Jana se pak stala oporou a „druhým zaměstnancem“ administrace *Kanadských listů*. Po ukončení jejich vydávání se Janečkovi definitivně

usadili v Roztokách. Tam se také v místním sboru Církve československé husitské přátelé a příbuzní s Mirkem naposledy rozloučili.

Je smutné, že přes to, co v minulosti vykonal, se pohřbu nezúčastnil žádný oficiální představitel České republiky a jeho úmrtí nezaznamenaly ani celostátní deníky. Inu, na rozdíl od jiných zemí se v naší politické kultuře za službu vlasti stále ještě neděkuje...

Jiří Plachý

Foto: archiv autora

Za Naděždou Kavalírovou

Dne 20. ledna zemřela Naděžda Kavalírová, dlouholetá předsedkyně Konfederace politických vězňů ČR a také členka Rady Ústavu pro studium totalitních režimů a její první předsedkyně. Bylo jí 93 let.

Narodila se 13. listopadu 1923 v Opočně. Již od mládí se zajímala o veřejné a politické dění, což ji přivedlo do Československé strany národně socialistické. Studovala medicínu na Univerzitě Karlově v Praze, avšak po převzetí moci Komunistickou stranou Československa v únoru 1948 byla jako politicky nespolehlivá vyloučena ze všech vysokých škol v republice. Poté – coby absolventka Masarykovy vyšší školy zdravotní a sociální péče – byla zaměstnána jako zdravotní sestra. V roce 1956 ji komunisté zatkl a odsoudili ve vykonstruovaném procesu k pěti letům odnětí svobody. Z vězení ji podmíněně propustili v roce 1959. Sedm let pracovala v dělnických profesích (jako zaučená soustružnice). Na podzim 1968 nastoupila na ministerstvo práce a sociálních věcí, kde působila v sociální oblasti na pozici řadové referentky, a to až do odchodu do starobního důchodu v roce 1984. Následně vypomáhala na právním odboru SÚDZ-ÚDZ (dnešní Česká správa sociálního zabezpečení), odkud přešla na jaře 1991 na odbor odškodňování ministerstva spravedlnosti, kde setrvala do konce roku 1994.

Od roku 1990 se aktivně zapojovala do činnosti Konfederace politických vězňů ČR, nejprve zastávala funkci místopředsedkyně a od roku 2003 předsedkyně. Stála rovněž u zrodu Ústavu pro studium totalitních režimů, v jehož Radě působila od roku 2007 téměř celá dvě volební období (do roku 2013 jako její předsedkyně). Poslední rozloučení s Naděždou Kavalírovou se uskutečnilo v pátek 27. ledna v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na pražském Strahově. Smuteční mši sloužil kardinál Dominik Duka.

*Zdeněk Hazdra
Foto: Přemysl Fialka*

